

РЕШЕНИЕ

№ 245

гр. Плевен, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ВЕРГИНИЯ Н. ПЕТКОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА Въззивно
гражданско дело № 20234400500292 по описа за 2023 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.Плевен е образувано на основание въззивна жалба от И. К. С. с ЕГН***** чрез адв. А. С. срещу Решение № 270/ 28. 02. 2023 г. по гр. д. № 5004/ 2022 г. по описа на РС- Плевен.

Въззивният жалбоподател твърди, че решението в обжалваната част е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. С въззивната жалба е отправено искане за отмяна на решението на районния съд като неправилно и незаконосъобразно и за уважаване на предявения иск.

Въззиваемата страна Ж. Н. Й. с ЕГН***** е изразила становище чрез адв. Д. К. от ВАК, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, като бъдат присъдени разноски по делото.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на

въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

С обжалваното решение районният съд е отхвърлил предявения от И. К. С. с ЕГН***** чрез адв. А. С. срещу Ж. Н. Й. с ЕГН***** иск с правно основание чл. 439, ал.1 ГПК за установяване недължимостта от ищцата на ответника сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както и законна лихва за времето от 09. 10. 2012 г. до 27. 07. 2022 г. в размер на 4947, 86 лв. и присъдени разноси в размер на 900 лв., или общо сумата в размер на 10. 847, 86 лв., за които е образувано изпълнително дело № 230/ 2022 г. по описа на ЧСИ Ц.Н. поради изтекла погасителна давност на задължението като неоснователен. С решението съдът е осъдил И. С. да заплати на Ж. Й. разноси по делото в размер на 1387, 49 лв. адвокатско възнаграждение и пътни разноси в размер на 60, 55 лв.

За да постанови решението си първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че е настъпила перемпция на 06. 12. 2018 г. по отношение на изп. д. № 79/ 2016 г. по описа на СИС при РС-Плевен и от този момент е започнала да тече нова давност. Съдът е приел, че последното изпълнително действие е извършено на 26. 09. 2016 г. чрез вписване на възбрана върху недвижим имот по изп. д. № 230/ 2022 г. по описа на ЧСИ Ц.Н., а на 30. 06. 2022 г. ЧСЕИ е прекратил изпълнителното производство поради настъпила перемпция. Съдът е приел, че към момента на постановяване на решението не е изтекла погасителната давност по чл. 117, ал.2 ЗЗД, която следва да изтече на 06. 12. 2023 г. Посочено е, че е образувано на 30. 06. 2022 г. изп. д. № 230/ 2022 г. по описа на ЧСИ Ц.Н. по заявление на кредитора с искане по чл. 18, ал.1 ЗЧСИ и отново давността е прекъсната. По тези съображения съдът е приел, че искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Въззивният съд въз основа на доказателствата по делото приема основният правен извод на районния съд, че към момента на предявяване на

иска, към момента на постановяване на първоинстанционното решение и към настоящия момент погасителната давност по чл. 117, ал.2 ЗЗД по отношение на процесното задължение на въззивницата в изпълнителното производство не е изтекла, но въз основа на различни изводи от фактите по делото.

При преценката на обстоятелствата по делото следва да бъде съобразено ТР №2/ 26. 06. 2015 г. на ОСГТК на ВКС, т. 10 съгласно което прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ(независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагането на вискателя съгласно чл. 18, ал.1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 117, ал.2 ЗЗД , че за вземане установено със съдебно решение погасителната давност винаги е петгодишна независимо от вида на вземането (главница, лихва и др.). Съдът приема за установено, че присъдата по НОХД № 985/ 2015г. по описа на РС- Плевен, въз основа на която е издаден процесния изпълнителен лист срещу наследодателя на въззивницата, е влязла в сила в сила на 11. 10. 2016 г. и по отношение на разностите е влязла в сила на 25. 11. 2016 г.

От доказателствата по делото става ясно, че на 05. 12. 2016 г. е образувано **изп. д. № 79/ 2016 г.** по описа на СИС при РС- Плевен по заявление на въззиваемия с представен изпълнителен лист за вземане по изпълнителен лист издаден въз основа на присъдата по НОХД № 985/ 2015г. по описа на РС- Плевен , в което е направено искане и за заповест върху имуществото на длъжника, като това изпълнително действие прекъсва давността по чл. 117, ал.2 ЗЗД на присъдата, която е започнала да тече от датата на влизането ѝ в сила. Последвали са и други изпълнителни действия по смисъла на цитираното по- горе тълкувателно решение, които прекъсват давността : на **30. 12. 2016 г.** е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника; на **13. 01. 2017 г.** и на **19. 01. 2017 г.** са наложени заповести върху сметки на длъжника в различни банки; на **01. 01. 2018**

г. е подадено заявление от вискателя за извършване на опис на МПС и движими вещи в дома на длъжника. Тези действия на вискателя са прекъсвали давността по чл. 117, ал.2 ЗЗД, поради което съдът не възприема изводите на районния съд, че на 06. 12. 2018 г. е настъпила перемпция по изпълнителното производство и счита, че такава перемпция би настъпила на 01. 01. 2020 г.(две години след извършване на последното изпълнително действие по изп. д. № 79/ 2016 г. по описа на СИС при РС – Плевен).

От доказателствата става ясно, че на 05. 08. 2019 г. е постъпило искане от вискателя за продължаване на изпълнителните действия по изп. д. № 79/ 2016 г. по описа на СИС при РС- Плевен по изп. д. № 666/ 2019 г. по описа на ЧСИ Ц.Н. и делото е изпратено на ЧСИ, като изпълнителното производство по описа на ЧСИ е образувано на 09. 08. 2019 г. На **14. 08. 2019 г.** е постъпило искане от вискателя (въззиваеия в настоящото производство) с искане за опис, оценка и публична продажба на гараж, подробно описан в заявлението и в представените съдебни актове към него. На **04. 09. 2019 г.** вискателят е отправил искане до ЧСИ да бъде назначен пазач върху установеното имущество на длъжника. С Разпореждане от 30. 06. 2022 г. изпълнителното производство по делото е прекратено поради настъпила перемпция. Последното изпълнително действие съгласно тълкувателното решение е на 04. 09. 2019 г., което прекъсва давността по чл. 117, ал.2 ЗЗД, поради което към 30. 06. 2022 г. тази петгодишна давност не е изтекла.

На 30. 06. 2022 г. е образувано изп. д. № 230/ 2022 г. по описа на ЧСИ Ц.Н. въз основа на постъпила молба от въззиваеия като кредитор на въззивницата с приложени изпълнителни листове по цитираната по- горе присъда, като в заявлението до ЧСИ въззиваеият е отправил искане за налагане на заповест или възбрана върху имуществото на длъжника без да конкретизира това имущество. На **26. 07. 2022 г.** е направено искане от вискателя за насрочване на опис, оценка и налагане на възбрана върху гараж, подробно описан в заявлението и в съдебните актове като новооткрито наследство след приемането по опис от въззивницата на наследството от наследодателя си. На **10. 08. 2022 г.** е наложена възбрана върху гаража. На **19. 10. 2022 г.** производството по изпълнителното дело е спряно на основание чл. 432, ал.1, т.1 ГПК въз основа на обезпечителна заповед с приложена обезпечителна мярка „ спиране на изпълнението“ по гр. д. № 5004/ 2022 г. по

описа на РС- Плевен. След спиране на изпълнението въззиваемият като възискател в изпълнителното производство е направил искане на 21. 10. 2022 г. за опис, оценка и продажба на гаража, но искането е оставено без уважение поради спиране на изпълнителното производство.

Въз основа на изложените обстоятелства въззивният съд приема, че и след образуване на изп. д. № 230/ 2022 г. по описа на ЧСИ Ц.Н. са извършвани изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност по чл. 117, ал.2 ЗЗД, като последното изпълнително действие по това дело е на 21. 10. 2022 г. с искането на възискателя за извършване на опис, оценка и продажба на гаража. Съдът счита, че това действие прекъсва давността, независимо от това, че е направено по време на спряно изпълнително производство, тъй като искането е валидно и е направено от лице, което притежава правото да прави такова искане. Следователно срокът на погасителната давност по чл. 117, ал.2 ЗЗД следва да изтече на 21. 10. 2027 г. и безспорно този срок не е изтекъл към датата на предявяване на иска по чл. 439, ал.1 ГПК пред районния съд на 26. 09. 2022 г. Дори и да се приеме, че последното изпълнително действие е извършено от ЧСИ на 10. 08. 2022 г., то погасителната давност и в този случай ще изтече след предявяването на иска по чл. 439, ал.1 ГПК, а именно на 10. 08. 2027 г.

Във въззивната жалба въззивницата чрез процесуалния си представител адв. А. С. подробно е описала действия, за които твърди, че прекъсват погасителната давност, като посочва, че от 29. 12. 2016 г. когато е изпратено запорно съобщение до трето лице – банка за запор на сметки на длъжника до 20. 07. 2022 г. когато е наложена възбрана върху недвижим жилищен имот собственост на въззивницата не са извършвани валидни изпълнителни действия, които да прекъснат давността. Твърди се, че въззиваемият в хода на изпълнителното производство е правел искане за извършване на изпълнителни действия върху имущество, което не е собственост на длъжника или на въззиваемата като негов наследник. Твърди се, е нито искането за опис на МПС и движими вещи от 25. 01. 2018 г., нито искането от 14. 08. 2019 г. са довели до прекъсване на давността, тъй като реално те не са осъществени.

Воззивният съд не възприема изложените във въззивната жалба доводи, тъй като тълкувателното решение изисква извършването на определени

изпълнителни действия, за да е налице прекъсване на давността. По този начин искането на 25. 01. 2018 г. за извършване на опис на МПС и движими вещи в дома на длъжника и искането от 14. 08. 2019 г. за опис, оценка и публична продажба на гараж са изпълнителни действия, които прекъсват давността и това следва да бъде съобразено. По отношение на опис на вещи на 25. 01. 2018 г. следва да се има пред вид, че освен автомобила, който е бил собственост на трето лице, е постановен опис на движими вещи в дома на длъжника, като не са конкретизирани. Що се отнася до искането на взыскателя от 14. 08. 2019 г., то в това искане е описан гараж, който е новооткрито наследство съгласно приложените съдебни актове като върнато в патримониума на въззивницата след приемането от нея на наследството по опис. Следователно и двете действия са изпълнителни действия по смисъла на тълкувателното решение, които прекъсват погасителната давност и следва да бъдат съобразени.

По изложените съображения въззивният съд приема, че към датата на предявяване на иска пред районния съд на 26. 09. 2022 г. погасителната давност за задължението на въззивницата към въззиваемия по чл. 117, ал.2 ЗЗД не е изтекла, същата изтича на 21. 10. 2027 г., поради което предявеният иск е неоснователен.

Като е достигнал до същия правен извод районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и на основание чл.273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК въззивницата следва да заплати на въззиваемия направените по делото разходи в размер на 1200 лв. адвокатско възнаграждение и 35, 25 лв. разходи за гориво на процесуалния представител, за което е представен касов бон към списъка по чл. 80 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал.1, пр. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение № 270/ 28. 02. 2023 г. по гр. д. № 5004/ 2022 г. по описа на РС- Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК И. К. С.

с ЕГН*** да заплати на Ж. Н. Й. с ЕГН***** направените по делото разноси в размер на 1200 лв. адвокатско възнаграждение и 35, 25 лв. разходи за гориво на процесуалния представител на въззиваемия.**

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 280, ал.3, т.1 , предл. 1 ГПК подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____